



2 cuartos cada número.

Surtirà un cop cada
semana.
Se ven en totas las
llibrerías.

LO SENYOR FRANCESCH.

Lo senyor Francesch es un home del sige passat, fresch y trempat com un ginjol, catalá fins al moll dels ossos y dels que diuen Roda 'l mòr y torna al Born, però ab la diferència de que ell no ho diu per rutina, sino ab tota convicció; per que es de saber que 'l senyor Francesch ha viatjat, ha vist la Ceca y la Meca, y si no ha corregut lo Vall d' Andorra, en canvi ha estat en París y en Lòndres y en altres ciutats de importància. Per ell es una veritat que no té retròp allò d' aquella cansó, que diu:

A Déu, noble Barcelona,
la millor ciutat del món.

Encara que no està del tot content, per que creu que Barcelona, si bé es bona, podria ser millor, y diu que 's llença á pèrdrer fent les coses á la francesa.

¿Veu? 'm deya fa poch, ¿no troba ridícul aquest afrancesament que va ficantse per tot? Ara mateix tot ho sem á la moda de Fransa; menjar á la francesa diuen que es de bon to, que may he sabut lo que volia dir; las noyes las tancan en col·legis francesos perque ríbian una educació, que no lliga ni ab la dels seus pares, ni ab las costums del país; de manera que quant tornan á casa tot ho troben ordinari, tènen á sos pares per ignorant y atrassats, no 'ls respectan, y... escolti las historias que 's contan. ¿No troba ridícul veure la paraula *Restaurant* per indicar una casa hont venen menjar, que ve á ser poch més ó menos com lo que nos altres ne deyem becos? No parlo de las modas de Fransa, perque vosté ja sap que las nostras se nyoras se figurau, seguintlas, vestir com las dames de suposició, y lo que fan es presentarse com las donas de poch mes ó menos d' aquell país. D' aquesta manera passa revista de totas las

LA RAMBLA

SEMANARI CATALÀ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,
Carrer Ample, n.º 26.
LLIBRERIA DE I. LOPEZ,
Barcelona.

cosas, que son molts, que fem á la francesa ab l' objecte de demostrarre que totas son perjudicials al nostre benestar, opinió que, si bé es massa absoluta, no vá del tot desencaminada.

Una de les coses que mes agradan al Sr. Francesch, perque diu que pot dar importància á Barcelona, es la ciutat nova, ell no diu *ensanche*, perque troba la paraula massa bárbara. Així es que cada setmana va á veure com avansan les obres de la universitat de les que està molt content, pero 's crema cada dia al veure que no 's comensan ni l' Institut de segona ensenyansa ni l' edifici per exposicions.

Ell està enterat de tots los projectes, que no son pochs, que han de dar vida á la ciutat nova; pero no passa dia que no tinga un desengany.

De la il·lusió, anomenada Plaça de Catalunya, n' ha dit á la alsada d' un campanar: mes avuy ja no 'n parla, perque ha vist no sé qué, que, segons ell, vol dir que no hi haurà plassa.

Dias passats parlaba ab entusiasme d' un projecte de teatro molt gran y molt bo, destinat á una cosa que, si llavors era realisable, avuy es impossible, y bona nit teatro.

Aixó desespera al senyor Francesch, perque diu que 'l caràcter català degenera, per efecte de son afrancesament, no té aquella dignitat que tenia avans y fa massas projectes. Y per probarho, cita 'ls barris pera la classe obrera de qu'es ha parlat tantas vegadas, y que encara no s' han vist comensar, los molts projectes d' iglesias, de passeigs y de jardins, lo canal de circumvalació y altres y altres coses que formarian una llista interminable.

Y, cert hem de confessar que en aquest punt té raho de sobra lo senyor Francesch, y sobre tot quant se queixa de que 's hagi edificat aquí y allí, sens ordre ni concert, de manera que tot lo fet fins ara estiga dispers sense formar un barri, haventhi casas per aixó y molt mes.

Y no 's crega que 'l senyor Francesch diga aixó per lo gust de criticar, al contrari, si 's queixa de totas aquestas coses es per lo gran carinyo que té á Barcelona, que, com hem dit, voldria que no tingués cap defecte y que á primera vista ja cone-

guès tothom que es la millor del món, com ell creu y sosté ab totas sus forses.

Jo no diré que 'l senyor Francesch no tinga sos defectes; pero té un fondo de bondat que enamora; y encara que sa instrucció no es moltà, té un bon sentit y un gust delicat que li fan endevinar ab excelent criteri les bellesas y los defectes de lo que examina.

Ell voldria que tot fos bo, aquet es lo móvil de tot lo que fa y de tot lo que diu; y no negaré que algunas vegadas se posa en ridícul segons los subiectes ab qui tracta, perque ell ha de dir tot lo que pensa, no s' en calla cap, y tots sabem que hi han persones á qui la veritat no agrada.

No fa molt que un jove li llegí una cosa que havia escrit, penso que una comèdia, esperant que 'l senyor Francesch li diria, com havian fet altres, que era una cosa molt bona; pero surti dientne pestes, y calificantlo de ignorant y de bestia, perque, en lloc dels elogis que esperava, li digué 'l senyor Francesch que llençà la ploma y 's posàs á fer sabatas.

Un dia una mare anà á demanarli que inclinás á sa filla á que 's casás ab cert subiecte, y 'l senyor Francesch se la tregué de devant dientli que era una vella boja y que sa filla feya bé de no casarse ab qui ella li proposaba.

De cosas d' aquestas cada dia n' hi passan, perque ell es 'l consultor de tot l' barri y tothom li demana consell. Ja que ell, com he dit, té bon jutjici, té sempre un consol pera totes las desgracias y pren una gran part en las penas de sos amichs.

Dos anys fa què som velhins ab lo senyor Francesch; al principi 'm va semblar un home de pochs amichs, com se sol dir, serio fins al últim grau y gens parlador; pero poch á poch nos coneguerem, y ara som los millors amichs del món. Cada tarda sortim á dar una volteta, y prenem café plegats; alguna nit anem al teatro, y sempre hi trobo gust, perque sus observacions son molt acertades y m' ensenya coses que jo no coneixeria.

Com jo no só egoista, y voldria que tothom participes de tot lo que 'm dóna gust, penso donarlos á conéixer algunes de las conversacions que havem tingut ab lo senyor Francesch, de qui, bé

ó malament acabo de fer lo retrato, conversacions que, enara que molt familiars, podrán ser consideradas com á quadros de costums.

Per ara serveisqueix aixó de introducció, y fins un altre dia.

ANDREU SALA.

PENSAMENTS.

Si tu mors abans que jo,
En la terra, què hi faré?
Si abans que tu, nina, 'm moro,
Què faré sens tu en lo cel?

Quànt s' apura, Mare mia,
la copa del meu dolor?
Jo 'n bech sempre, y una gota
sempre n' hi queda en lo fons.

MARÍA BELLVER.

LO LLEÓ, L' ELEFANT, LA FORMIGA, LO CAMELL Y TOTAS LAS DEMÉS BESTIAS.

FÀBULA.

En lloch desert y escabòrs,
sols per feras habitat,
lo Lleó havia citat
tot son regne poderós.

Lo Llop, lo Tigre, la Mona,
la Formiga, l' Elefant,
tots xica y la mes gran
bestia, allí feyan rodona.

Tots cridaban: lo Lleó,
dalt d' un collet assentat,
«Silencio!» va esclamá irat,
y callà la reunió.

«Vos he citat, digué fort,
perque de molts animals
tinch gros plech de memorials,
en que 's queixan de sa sort.

Aquí, segons es costum,
á tots vos escoltaré;
aneu dient ab orde y bè;
del discutir surt la llum.»

Parla l' Bou: «Lo ser tant gros
y tant pesat, me fatiga.»
«Jo fòs gran, diu la Formiga,
no 'm queixaria, talós!»

«Jo tinch lo coll massa llarch,
la Girafa, esclamant, surt.
Jo tinch lo coll massa curt,
l' Orangutà diu, amarrat.»

«Jo tinch molt plana l' esquena,
esclama un Cocodril vell.»
«Donchs á mí, crida l' Camell,
lo gep me dóna gran pena.»

«Tinch la cama massa prima,
diu lo Cervo, y pér co vinch.»
Respon la Serp: «Jo no 'n tinch,
y tot lo pit se 'm llastima.»

«Jo 'm queixo de fer pudor,
crida ab furia la Guineu.»
Lo Mesquer alsà la veu:
«Jo 'm queixo de fer olor.»

«Jo tinch l' ull massa brillant,
udola l' Llop, y 'm trabeix.
Jo ab poch ull, lo Taup segueix,
tinch de caminar palpant.»

«Silencio! esclama l' Lleó,
y contesteume al moment:
¿Qui ab sa sort está content?»
Tothom contesta: «Jo no!»

«Qué fer! lo Lleó enracona,
jo 'm trobo en lo mateix cas,
que ab mon poder no puch pas
pujar hont puja la Mona.»

Ab aixó os contestaré:
Conformeuvos tots al punt
y aneu sen, que no pot un
donar mes de lo que ell té.»

En la terra, un sol, no hi es,
ab felicitat cabal;
donchs ab sa sort cada qual
conformar-se, y no hi ha mes.

FRANCESC POUS.

VUITS Y NOUS.

Varem assistir á la representació que doná en lo Teatro de Santa Creu lo Sr. Petrópolis y desde ara 'ls dihem que no sols se li pot dir cara girada, sino elatell girat, esquena girada, ventre girat, home de goma y tot lo que s' estiri, s' arronxi, s' allargui, s' escursi y se giri y se tombi.

Nos varem convéncer verdaderamente de que l' home es llibre, perque d' ell, aquest bon senyor ne fa lo que vol.

Váginalo á véurer que 'ls agradará, si son amichs d' aquest género de diversions.

Home, es un fàstich, deya un amich á un de sos tertulians. Desde la supressió dels llums d' oli que no 'n trobo un solament que vagi bè. Sis ne tinch, y cap fa bona cara, ni sè que ferhi, de veritat.

—Home, posi un número. No veu los fanals del Ajuntament, desde que estan numerats, que no semblan aquells llums de cayna. A bè que jo ja ho deya. No es el gas, no, es la falta de números. Ja ho veu númerilos y bona cara.

—Donchs faré numerarlos.

Un rebé una carta d' un seu amich, en la que aquest li demanava certa cantitat. Lo qui rebé la carta se surti del compromís escribint: «Amich meu, no 't puch deixar lo que 'm demanas, perque no he rebut ta apreciada del 22 de desembre.»

—¿Quànt s' hi està de Granollers á aquí ab lo carril?
—Una hora.
—Y de aquí á Granollers?

—No li sabria dir, perque may hi he anat.

COSAS QUE SEMBLAN CANTARS.

Si à missa desitxas veurerm,
com vas dirme l' altre dia,

busca nena una Parroquia
que no tinga... vicaría.

Me vas dir que m' estimavas
y que casarte ab mí ansias.

Tant debó fòs cert com diuhem
que totas diheu mentidas.

III.

Lo meu amor no desairis
perque vaig ab bon intent;

proposam nena 'l casori

y 't contestaré... Correm!

IV.

Diu que 'l dimars es funest;

y es una mentida, mala;

jo 't vaig demandá en dimars

y vaig logrà una carbassa.

V.

T'en amor es bandereta

que va allí ahont la tira 'l vent;

per cò quant fassi llevant

me trovarás á ponent.

VI.

Si fossis lo mar, nineta,

y jo fòs llanxa ó vapor,

cregas que faria medis

per poguérmen aná á fons.

E. P. C.

XIU XIU.

Lo dilluns passat, en lo benefici del Sr. Clucellas, que fòu molt concorregut, y que per consegüent, hi hagué molts aplausos y molts diners, se posaren en escena á mes del aplaudit drama LAS MODAS, LAS AMETLLAS D', ARENYS Y UN INGLÉS EN MATARÓ.

Aconsellem á la empresa que posa en escena LOS BANYS DE CALDETAS, á mes de las dos pessas, y així un poja en lo carril y veu de camí primer UN INGLÉS EN MATARÓ; després LOS BANYS EN CALDETAS y al fi LAS AMETLLAS D' ARENYS.

Ja veurán que l' altre dia 'ns passegavam per l' Odeon, esperant que 's comenses la comèdia, quant sentim un gran burgit eu la administració; anem á escoltar per la escletxa de la porta, y eran le empessari y tres ó quatre més, entusiasmats que davan gust.

—Lo drama té deu actes, deya un.

—Y las decoracions serán molt bonicas y pintadas per los SS. Carreras y Ballester, eridaya un altre.

—Ja sè, afeja un tercer, que una de las decoracions figura la part de París que atravesa lo Sena, ab la vista d' aquest riu, y l' altra, una gran fundició ab totes las màquines y fornals funcionant.

Es á dir que varem venir á entendir que en dit teatro 's posará en escena un d' aquells dramas que en Paris se posan dos ó tres centas nits seguidas; que lo drama es traduït al castellà per lo escriptor català senyor Planas, que ja s' ha lluhit en altres treballs d' igual classe, y que serà posat ab gran espectacle, perque la empresa conta que posantlo en escena en dies de treball, hi omplirà la guardiola.

¡Qué poch se pensavan ells que nosaltres los escoltessem!

Fins varem sentir que 'l drama se titulará DRAMAS DE TABERNA; pero fassin lo favor... que quedí entre nosaltres.

La tercera representació del drama LA VIRTUT Y LA CONCIENCIA, va ser un continuo aplauso tant pe'ls actors com pe' l autor Sr. Vidal. Uns y altre foren cridats ab insistència á las taulas.

—No 's deyam que aquet drama donaria bonas entrades al Teatre Català! Ja ho veurán!

La nova pessa del Sr. Brasès, UN INGLÉS EN MATARÓ, fòu molt ben rebuda per la concurrencia que omplia el teatre del Odeon en la matinada del benefici del senyor Clucellas, la execució bè, y quant los actors hi hagin posat un xic de sabò de pedra, millor.

Deuria procurarse que 'ls intermedis fosseren un xic mes curts; quant nosaltres varem surtit ja clarejava, y uns coneiguts nostres que varen surtit mes tard, per estar en les primeras filas, ja van trobar l' aigua de la font del ferro y las burras de la lletr.

—O arreglin aixó, ó tingan xocolate preparada per tots los concurrents.

Si per cas, recordintse que nosaltres la prenem y hi bebem xarigot.

—Diu que envian á la Esposició de París unes fruitas que son de metall pintadas, y no ho semblan.

—També podrian enviarhi algun llum del nostre gas.

—Per qué?

—Perqué, així com las fruitas no semblan lo que son, lo gas de Barcelona té la mateixa propietat.

Ja veurán que una vegada hi havia un teatro, que se deya l' Odeon, y en aquest teatro hi havia una dama jove, que 's deya Carlota Mena, y representava molt bè y l' aplaudien molt.

Vetaquí, donchs, que un dia determiná fer lo seu benefici y comensá á buscar; busca que buscarás, buscarás que busca; pero res; no trovava sino dramas que ja s' havian fet molt, ó produccions que creya que no complaurian prou; pero ella busca que buscarás, buscarás que busca, quant tot plegat, té, trova un drama de don Anton Hurtado, autor del Toison roto, titulat LA JOTA ARAGONESA, que en Madrid feu tant furor, que fins los

banchs feren servir los peus de mans y las camas de brassos, per aplaudirlo.

Lo vā á comprar á can Mayol, lo posa en ensaig, lo estrenarā lo dia vint y cinch del mes que fuig, en lo teatro que havem dit, vostés anirán tots á sentir una producció literaria que tantas bellesas conté, y acabat Amen Jesus, á la porta n' hi ha un fus.

En los periódichs ja trovarán cóm s' ha de fer per adquirir localitats.

* * *

En lo teatro Romea tēnēn preparat lo drama Los MISTERIS DEL MAR, y en lo TEATRO CATALÁ lo ALMANZOR, LA SALVACIÓ DE UNA MÁRTIR y las comedias LA NOYA, y ANTES Y ARA, mentres s' està ensajant lo drama de Pitarrá. ¡O REY ó RES!

¡Ell hi haguès tants diners com comedias!

* * *

Vaja, que 'ls catalans estem de enhorabona. Lo jurat de la Esposició de Madrid ha proposat los primers premis de Pintura y Escultura respectivament, als nostres compatriots en Mercader y en Suñol.

Ademès, la reputada Academia de aquarelistas de Bélgica ha nombrat soci seu, al jove pintor catalá en Fortuny.

LA RAMBLA se felicita de poguerlos felicitar de tot cor.

* * *

Escolti. ¿Qué 'm diu de Mr. Petrópolis? Que l' ha vist?

—Sí, senyor.

—¿Qué li sembla? ¿Qué fa?

—Fa escròxer. Miris, se senya ab lo genoll, se grata ab lo colze, se posa las pantorrillas á la esquina, se gira lo pit al reves y tot lo que vulgia.

—Li juro que es més flexible que 'l joch, mes tou que la cera y mes elàstic que la goma.

—Y diguim, vosté que l' ha vist. Es cert que se gira al reves tot d' un plègat, cap y tot, com si fos una mitja?

—No ho he vist, pero ho crech.

—Ja ho aniré á véureho.

14

LO COLLARET DE PERLAS.

Pere tenian á n' aquells dos nins, y mes d' un cop lo pare d' en Guillemet havia dit á sa muller:

—¿Veus? Mes richs som nosaltres ab la nostra pobresa que en Roure ab totes las sevas hisendes, porque ell, daria tot lo que té per tenir dos nins com los nostres.

Y era veritat.

En Pere, perá tenir dos nins com aquells, fills d' Angela, hauria dat totes las riquesas; mes ja que la sort no ho volia, en Guillemet y en Joonet hi guanyavan, perquè lo bon home, no podent estimar fills propis, los estimava á n' ells dos ab un amor, que ab la costum y lo temps podia tornarse tant gran com puga ser lo de verdader pare.

Angela, naturalesa delicada y esquisidament sensible, deya sempre que 'ls nins són los àngels que 'ns recordan lo cel, y tant sols per això tal volta, estimava als fillets del pobre pescador, ab tanta ó mes tendresa que son marit.

Pero aquest amor, que en ocasions solemnes l' haurian sens dupte probat los dos espòsos ab los mes grans sacrificis á favor dels nins; allavors, no podento probar d' altre manera, lo donavan á conéixer ab la alegria que de prompte feyan nàixer en sos cors, presos de la tristesa, la sola vista de las dos criaturas, y las festas y caricias y regalos que sens parar repartian Angela y Pere tant bon punt tenian D. Guillemet y D. Joonet á casa.

Angela, quasi sempre expressava 'l seu afecte ab amorosas besadas y jugant ab ells tant senzillament y ab tanta alegria com quant era nina.

Pere, mes cego de carinyo y mes exagerat en la manera d' expressarlo, feya ab aquells dos nins, cosas, que ells mateixos no feyan, ab tot y tenir tants pochs anys.

Jugava ab ells á fer Cou dinar, á Teta de pá, á Fet, y era cosa que feya partir de riurer, veure com un homenàs com un Sant Pau, trist y grave generalment, treya 'l cap per detrás de la figura, y deya: —Tat, s' amagava y fugia, quant en Guillemet, corrent y saltant com un gatet, 'l perseguia cridant: —Per tot te deixol mentres en Joonet, per l' altre cantó, li tapava 'l pas fent esclatar la rialla d' Angela, que ho contemplava sempre assentada dessota la glorieta.

Nosaltres los havem vist per primera vegada, l' un fent lo Ca-ballot ab Pere y l' altre Las campanas de Salom ab Angela, y en aquest moment es quant cansats baixan: Joonet, de los genolls de Pere, y Guillemet de la falda d' Angela.

—Vaja; jà qué jugarem? digué Pere dret á devant dels dos y

LA MANETA.

CANSÓ TORTOSINA.

Guaitant per la finestreta,
Dant al vent los cabells d' or.
Te miro embaucat, chiqueta,
Y me fa trich trach lo cor.
¡Ay la mana, la maneta,
si volgues mon amor!

Es mes blanca ta caretta
Que la neu de dalt del PORT,
Cada llamp de ta ulla deta
Val molt mes qu' un gran tesor.
¡Ay la mana, la maneta,
si volgues mon amor!

A Mitj-cami, garriseta,
Anirém si prens mon cor,
Y de Déu á la Mareta
Un ciri hi durem los dos.
¡Ay la mana, la maneta,
si volgues mon amor!

Sols una microrroteta
Demano del teu amor,
Sino, guaitarás, chiqueta,
Lo sotarrá del meu cor.
¡Ay la mana, la maneta,
si volgues mon amor!

TOFOLET LOLIN.

—¿En qué se sembla un pinxo á un pi?
En que té teya.
—¿Y un caleser á las midas castellanas?
En que té vara.
—¿Y las gallinas á lo metall que sen diu courre?
En que sen fan quartos.

SÍMILS.

—¿Y las modistas, quant guarneixen, á Grecia?

En que fan gregas.

—¿Y las cuías d' estel á los metges?

En que tènen llanseta.

—¿Y la nostra redacció á un ajuntament antich?

En que ha fet la Rambla.

LA CASETA BLÀNCA.

¡Soleta, una casa blanca
n' hi ha á la hora del mar,
com una perla, que á terra
sas onades han portat!...

¡N' es tranquila la caseta!...

¡Soleta en la platxa está...
y de lluny fa goig mirarla,
pintada en l' horizont blau,
com un colomet que vola...
com un nuvol que al cel vá...
com estrelleta perduda...
com ploma volatejant!...

¡N' es tranquila la caseta,
com la vida á los quinze anys!...
Per sas parets blancas, l' eura
soleta se vā enfilant,

dantli sombra y companyía,
com perque 's deixi abrassar,
y per l' eura rodejada
la casa blanca n' está.

¡Son la il-lusió y la esperansa
qu' allí juntas s' han trovat!...

¡Son la flor y lo perfum,
que s' han tornat á juntar!...
¿Qué hi fa la caseta blanca,
qué hi fa, allí, als peus de la mar?...

Aucellets que l' aire esqueixan,
en ella 's van á parar...
floretas que l' embalsaman,
á sos peus s' han esfullat...
colometas de la selva,

LO COLLARET DE PERLAS.

15

ab tanta formalitat com si haguès tractat ab un altre hisendat del poble, d' un negoci de vint mil lliuras.

—A gerretaz.

—Zom maza pochz.

Digué en Joonet, que sempre volia lo contrari que 'l seu germá:

—Veniu, veniu! digué Angela que havia arrancat una cosa semblant á una espiga de blat d' una herva de la hora d' ella: —¿Que voleu; gall ó gallina?

Los nins se posaren á pensar ab lo ditet en lo llabi, mentreng Angela clogué 'l puny, ab la cúa de la espiga dintre, de manera que li surtia tota la espiga per dalt, y un bon trosset de cúa per baix.

—Gall! cridaren los dos nins ab decisió heròica.

—No! cridá Pere, detenint á Angela ab son crit, digué gallina, porque estich segur que de 'l modo que la té no pot surtir gall de cap manera.

—No, no; ¡gall!

—Gallina!

—Gall!

—Donchs feu lo que volgueu, digué lo bon home, retirantse quatre passos y enfadat tant formalment com si s' haguès tractat d' un assumpt de verdader interès.

—Be... que voleu gall ó gallina? repetí Angela que no estava ben segura de si la disputa havia quedat resolta.

—Gall, gall! contestaren los dos nins, dantse la maneta y saltant devant d' ella.

Lo joch consisteix en que, qui té la espiga estira la cúa per sota, al passar aquella per dins lo puny clós, s' esgrana; si 'ls grans quedan dalt de la mà junts y apinyats, es gall; si quedan formant un vano, es gallina.

Angela estirà la cúa, passá la espiga y surtí gallina.

—¿Qué vos deya jo! digué Pere, sou mes tontos que 'l pá de munició.

—Mira quina papallona! cridá de prompte Joonet, comensant á pegar cops de gorra al aire sens poder tocarla.

—Ja vinch, contestá Guillemet, anant per l' altre cantó y escarrassantse inútilment com son germá.

—Aquí de seguida!

Al sentir lo crit imperiós d' Angela, 'ls dos nins baixaren las gorras, y quedaren parats y ab lo cap baix, com qui está avergonyat d' haver comés una mala acció.

en sos murs, van à niar... ventijols plens d' armonia, van prop d' ella à fer sos cants... onadas, del mar s' escapan per poder sos peus besar... ?Qué hi fa la caseta blanca, qué hi fa en la platxa... qué hi fa? Los pescadors de la platxa s' hi deturan al devant; los mariners que s' embarcan, tots la van à visitar. Ninetas qu' encar sonriuen, porque son cor dorm encar, à la casa van contentas, à portarri flors y rams. Ninetas que tristes, ploran il-lusions y desengany, hi portan penas y llàgrimas y ab consol despres se 'n van... ?Qué hi ha en la caseta blanca, qué hi ha en eix niu encant?... Los diumenges à la tarde, quant lo sol baixant... baixant... s' enfonsa ab sa llum vermelha dins de las aigües del mar, pescadors y pescadoras ne plegan contents son ball, y fan parar las tocadas que 'ls havian alegrat, puig se sent d' una campana la veu mística sonar... La campana es de la casa que als peus de la mar s' està... La caseta es d' una Verge lo modest, tranquil palau. En ella una dolsa mare reb de sos fills prechs y cants, En ella una excelsa Reyna té per trono humil altar!... que n' es la caseta blanca la capella que n' ha alsat, plé d' amor, plé de tendresa,

plé d' esperansa y fe gran, lo poble, à sa dolsa Mare, que bón vent dòna à las naus, que es estrella de bonansa, que calma la tempestat que fills retorna à las mares, à las aymadas, aymants, y ab son mantell, la esperansa estén per tot lo voltant. C.

Sol-lució al Salt del caball.

Soleta creixia molt prop d' una font, roseta ignorada de bonich color. Allí sols sentia, sentia tant sols, los cants de 'ls auells que volaban prop. Tapadeta ab l' herba que hi 'bia à l' entorn, vivia ignorada mentres son olor, balsàmich aroma donaba per tot; y l' aigua corria donantli de cor,

A. RAMULITO.

Sol-lució à la Xarada.

Ca-la-mar-sa-da.

Sol-lució al Geroglifich.

Los negres y los blanxs eran dos partits del any quince.

ENDEVINALLA.

Sò d' acer y no sò espasa, faig molt bulto y sò molt prim y ab mos germans aburrim

al que festeja ó se casa. Dissimulo ab bastant art; Tothom del mon me critica... —Vaja home! Pensa una mica Si no 't pots equivocar!

XARADA.

Qui visquia en mas tres primeras à dos y hú molt poch s' espesa, que es local ahont hú y tercera vosté sol fer molles voltas.

Ma primera es una bestia de importancia peralguns, tersa y prima es una droga, en pintura, de molt us.

Lo meu tot es una vila, que encar que poch importan, en paper jira grans sumas; pero no ab paper de banch.

E. P. C.

GEROGLÍFICH.

L no hi ha **J**
P A

Las sol-lucions se donaran en lo número proxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, pasaje de Escudellers, número 4.

LO COLLARET DE PERLÀS.

—Ja saveu que las papallonas no las haveu de tocar per res, —En Joanet ahí 'n va agafar una. —Oy no, que vas ser tu! —Tu! —Tu! —Siga qui siga, teniu compte à tornarhi may més; qui fa mal á las bestias té mal cor, y si voleu que 'l Sr. Pere y la Sra. Angeleta vos estimin, haveu de ser bons minyons. —Lo borni de cal Ganday, digué 'l Guillemet, ahí va agafar una zargantana y ab unaz canyetaz y un cordill la va escanyar com en unaz foreaz. —Qué dius, fill meu! —Ci, ci, y sempre ho fa. —Y arrenca laz potaz de laz llagoztaz. —Y va fer una eadernera cega perque cantez millor. Angela va fer com si tingués una esgarrifansa de frèt. —Geroni! eridá Pere, encés per lo que acabava de sentir, pobre de tu si 'l dia que 'l borni de ca 'l Ganday torna à posar 'ls peus á n' aquesta casa, no me 'l treus de seguida. —Molt bè diu, còntestá Pere, acabant de buydar una regadora d' aigua y tòmantsen cap al safreig. —Veyeu, fills meus? digué Angela, agafant als dos nins y assentantsels al seu costat. Nostre Senyor quant va fer lo mòn, va pensar: Jo faré jardins, y nins, y papallonas, y sargantanetas, y espiadimonis, y una pila de coses, perquè fassin bonich; mes si cap nin m' ho fa malbè, despès, quant vingui al cel, no 'l voldré ab los angelets y tindrà de jugar sol. —Y no podriam jugar à teta de pa? digué Guillemet, perque nozaltrez no mez zom doz y hem de zer quatre. —Ni á escrabet bum bum, digué Joanet. —A re, fills meus, á re, ab això, recordusem. —Ci, ci, perque... ?qué hi fariam al cel sense jugar? —Oh! y no podriau jugar ni sols; si juguesseds à barrisca 'ls núvols s' os faràdarian y totas las balas vos caurián aquí baix; si juguesseds à refilando, 'l tirariau en l' aire, y ab las mateixas plomas se posaria à volar y vos fugiria. —Ma, noy, que faria bonich! —Ci, pero no 'l veuriam may mez, digué Joanet, no, no, no to quem cap mes papallona. —Pere, un poch apartat, escoltava conmogut lo que contestavan los nins; mes al pararse en la dolsa senzillesa de lo que inventava

LO COLLARET DE PERLÀS.

De Salom.

Bim bom!

—Vina vina Joanet, digué en Pere al veureu, ja veurás nosaltres, y portantlo à l' altre canto del jardí y assentantse en un pedris, se l' assentà damunt dels genolls y comensà à ferli:

Arri arri—caballet,

anirem à—Sant Benet;

Per dinar,—per sopar,

Per la teta—teta, teta,

Per dinar,—per sopar,

Per la teta—no n' hi ha.

Aquellos dos nins eran fills d' un pobre pescador del poble.

En Guillemet tenia quatre anys; en Joanet tres; y blanxs com un giop de ilet y rossos com un fil d' or, enramoravan a tothom qui 'ls veia.

Ab aquella veuheta tant aixerida, fent ec de totas las ss y no obrint la boca que no diguessen una gracia, eran l' alegria de lo poble, y ningú 'ls havia vist encara, que no s' hagués tingut d' abaixar a omplir de patons aquellas galietas rojas y frescas com pomadas camosinas.

L' Angela y en Pere, tant apesarats sempre, al veurels reconbravan la alegria, y fins alguna volta d' assò passavan, puig pareixia que 's tornavan boigs ab aquellas criatures.

Los pares s' haurian guardat bé de posarlos la sabateta al balcó; los padrins havian perdut lo dret de regalarlos la palma per lo diumenge de rams y la mòna per Pasqua.

Tot això devian ferho Pere ó Angela, a no ser que s' haguessen aconhortat los pares de cárurer en lo desagrado dels dos esposos, y per tot, y encara mes en un poble de pochs veuhins, la gent procura estar bè ab los que son richs.

A mes d' això, la educació y lo vestir corrian à compte de Pere, y d' aquí provenia que ab tot y ser fills de pobres, en Guillemet y en Joanet anavan fets uns poms de flors.

Ab pantalonets de fil blanch, gach de bellut vert, y barretina vermella, jugant y corrent per entre las mongeteras del hort, hauria dit que eran las rosellitas que lo vent sacut violentament algunes voltas entre las espigas de blat que los camps cubreixen.

Fàcilment comprengué tot lo poble lo carinyo que Angela y